

[Wilhelm]

Det er kun pensionister, det er kun lavindkomstfamilier, der har haft deres bolig i 15 år, sådan at der lige pludselig er et såkaldt overskud på ejendomsregnskabet, der bliver ramt af denne beskatning af lejeværdien. De øvrige genbelåner sig fra det. Det er en asocial måde at indføre en løbende boligbeskatning på; derfor mener vi, at den ska væk, og vil gerne være med til at få den væk øjeblikkelig.

Denne politik er baseret på noget andet end det, socialdemokratiet lagde frem sidste sommer, hvor man pludselig kom med et her-og-nu skatteforslag om kapitalgevinsterne; det kan vi ikke se den store fidus eller berettigelse i. Det, det må dreje sig om, er at forsøge at stoppe disse gevinster, at stoppe den mekanisme, som fører til gevinsterne, mere end at beskatte dem, når de først er indtruffet. De mennesker, der ikke har råd til at genbelåne, og som hugger sig igennem, som faktisk har sparet op til deres små huse, og som engang ved salg, engang ved dødsfald, engang ved arv vil hente en gevinst, men som ikke, mens de sidder der, bliver noget som helst rigere af, at papirværdierne er steget, disse mennesker kan det ikke være rimeligt at banke ud ved en stor, løbende boligbeskatning. Vi er modstandere af det.

Det væsentlige må være at gribe ind over for selve den mekanisme, der skaber kapitalgevinsterne. Det gør man bedst og mest effektivt efter vores mening ved at aftrappe rentefradragsreglerne for ejerboliger. Det, der så bliver tilbage af kapitalgevinster – for helt stoppe kapitalgevinsterne kan man jo ikke på den led – må man så kræve inddraget, beskattet – kald det kapitalvindingsskat, kald det, hvad man vil – men først når gevinsten realiseres, ikke før gevinsten realiseres. Alt andet vil bare være en beskatning af et boligforbrug.

Dette betyder selvfølgelig også, at vi er imod den fremskridtspartidagsorden, der er fremsat her i dag.

Ejerboligområdet og ejerboligbeskatningen må som sagt blive krumtappen. På de andre hovedområder er de væsentlige problemer for os at se følgende:

Det nyere almennyttige byggeri har problemerne med alt, alt, alt for drastiske huslejestigninger. Her kan kravet ikke være mindre end dette, at huslejestigningerne ikke må ske hurtigere end lønudviklingen. Det skal til

på det område for at bringe det bare nogenlunde i ro. Det kan ikke være rimeligt at insistere på at fortsætte med en skala, man i sin tid har siddet og regnet ud ved skrivebordene, og som giver stigninger på 14, 16, 18 pct. om året, efter at de samme partier har påtvunget disse mennesker en lønpolitik og en udhuling af dyrtidsreguleringen osv., som i realiteten i år efter alle beregninger fører til en reallønsnedgang på et sted mellem 2 og 5 pct. Men det er det, man gør, og det må selvfølgelig stoppes.

Et andet hovedproblem i det nyere almennyttige byggeri har jeg allerede kort nævnt. Det er den eksplosion, man har indbygget i de skønsmæssigt 80.000, måske op til 100.000 almennyttige boliger, der midlertidigt har fået nedsat deres rentesikringsaftrapning til de 7 kr. pr. m², men hvor det indgår i den skrækkelige aftale, socialdemokratiet indgik med andre partier, at det er meningen fra 1. april 1979 at føre huslejen derop, hvor den ville have været, hvis aftrapningen var foregået løbende, ikke med disse 7 kr. pr. m², men med 18 kr., 24 kr., 27 kr. pr m² – altså noget, som giver en eksplosion på typisk 600 kr. i månedlig huslejestigning for disse mange boliger. Det er klart, at det må betragtes som et andet af hovedproblemerne for det nyere almennyttige byggeri.

For det ældre almennyttige byggeri er der ingen tvivl om, hvad hovedproblemet er; det er særskatten. Der er ikke én af de boligafdelinger efterhånden, som ikke har protesteret mod den urimelige særskat. Når man ser på den kvadratmeterprisudvikling, de har haft, så bliver den særskat endnu mere urimelig. Det er i forvejen urimeligt, at kun én begrænset, tilfældig befolkningsgruppe, fordi den nu bor i den del af boligsektoren, skal bidrage med en ekstra finansieringsandel til at holde nybyggeriet nogenlunde i ave. Når man ser på, hvordan deres egne huslejer har udviklet sig – de har nu i mange tilfælde kvadratmeterhuslejer, som nærmer sig nybyggeriets, uden at de har mulighed for at afsætte midler til bare en rimelig vedligeholdelse og opretning – så må man sige, at det mindste krav, man må stille vedrørende den særskat, er, at den bliver i afdelingerne, så at den kan benyttes til opretning og vedligeholdelse.

Så er der den private udlejningssektor. Det var den, der fik i gennemsnit 45–50 pct. i